

Stian Swensson

Memories

GATEWAY MUSIC

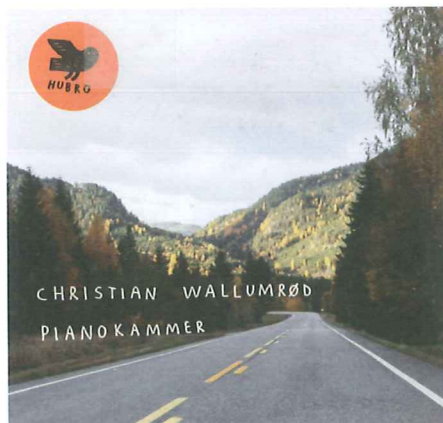
På samme vis som Marius Neset, Gunnar Halle, Steinar Nickelsen og mange andre, forlot Stian Swensson tidlig fjellapenes land til fordel for Kongens by, København. Han har etablert seg som gitarist blant våre vennligsinnede naboer i sør. Hans debutalbum *Memories*, en på alle måter tradisjonell jazzgitarplate, er et nærmere studium verdt. Hvis ordene "tradisjonell jazzgitarplate" på noe vis virket avskrekkende, kan jeg forsikre om at dette ikke er noen karakteristikk i negativ retning. *Memories* er nemlig et helstøpt verk, som viser en gitarist med en klar estetikk, alliert med to meget solide våpendragere i mainstreamjazzens tjeneste.

Swenssons spillestil slekter på storheter som John Abercrombie, Kenny Burrell og for den del far og sønn Stubø, med andre ord solid plantet i jazzgitarens lange tradisjon. Swensson legger på sin side en liten overvekt på balladene, med enkelte latin-innslag. Svenskene Paul Hinz på kontrabass og Daniel Johansson på trommer utgjør resten av trioen, også de med solide kunnskaper om swingbeatets innerste hemmeligheter. For dette er det første som slår en på *Memories*; det være seg i ballader som tittelsporet eller "Morning Dew", eller i mer drivende passasjer som "Automatic Reaction" hvor det swinger noe voldsomt. Ikke som en konservatorietregnet kalkyleswing, men med en feeling som sitter i ryggraden hos de tre.

Ta for eksempel rysaren "Golden Goal", som med sitt sterke synkoperte tema og høye tempo aldri står i fare for å falle i ubalanse. Åttendelene kommer som perler på en snor fra gitaristen, som i alle platas åtte spor holder trioen i tømmene som en ubestridt leder.

Hos Swensson føler man seg i det hele tatt i svært trygge hender. Som en fanebærer for den mer tradisjonelle jazzmusikken er Stian Swensson trio et trygt kort å låne øre til, hvis man ikke ønsker seg alt for store musikalske utfordringer å hankses med.

Svein Magnus Furu

Christian Wallumrød

Pianokammer

HUBRO

Det krever på en måte det motsatte av å holde tunga rett i munnen. Christian Wallumrøds sjangersvinging er nærmest blitt en egen stil i seg selv – både som komponist og utøver veksler han ubesværet mellom rytmisk jazzimprovisasjon, melodisk sangbarhet, elektroniske utvidelser og ren lydeksperimentering. Noen ganger lurar jeg på hva han svarer når folk spør "hva driver du med?" For faktum er at han driver med det aller meste, og for å holde på den særegenheten krever det at han lar hverken seg selv eller andre sette ham i bås.

Pianokammer er tro mot uttrykksmangfoldet. Platen er Wallumrøds første soloalbum, og selv om helheten er minimalistisk – uten sterke kontraster og begrenset med spillestiler – føles den likevel bemerkelsesverdig innholdsrik. "Fahrkunst" åpner med langsom elektronisk bearbeidelse av dype flygelklanger, og ut fra tittelen og Yokolands omslag med et øyeblikksbilde fra E16 er trafikkstøyassosiasjonene nærliggende. Men faktisk er ikke lyden forandret mye fra det bulderet som helt naturlig kan ligge og vake i flere minutter i bunnen av en flygelkasse.

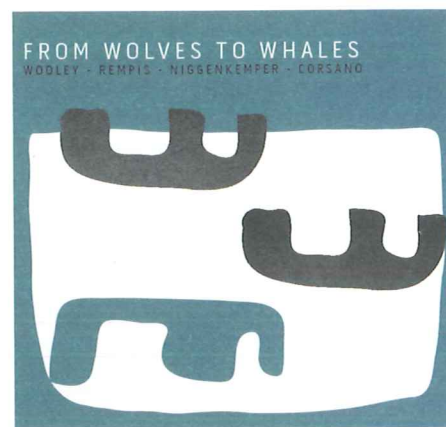
Sporet tvinger lytteren til å lytte etter det store i det lille, og etter indre utvikling i tilsynelatende like klanger. Dermed blir den langt mer melodiske og tonale "Hoksang", med sin gjentakende, ruslende bassfigur, ikke en så stor kontrast som man skulle tro. Også den utvikler seg langsomt, med bare noen få, diskrete harmoniskifter. Men de er vakre, lekkert ornamentert av Wallumrød, og understreker at det er nettopp den langsomme opplevelsen av endring som står sentralt på hele platen.

Det betyr at *Pianokammer* fungerer best som helhetlig opplevelse – en ikke umulig oppgave når hele platen er på drøye 40 minutter. Enkelte av låtene fungerer likevel godt enkeltvis. Særlig "Boyd 1970", et nikk til bluespianistene og honkytonk-pianoet fra

før Wallumrøds tid, er sår og funky på en gang. Også "School Of Ecofisk" er et ekko- og klangspill der nordheims tonelek øverst i diskanten får plass mot slutten, i det nærmeste man kommer et musikalsk utbrudd på hele platen.

Pianokammer er som en kort road-trip gjennom et ikke veldig spektakulært landskap. Men for den som lar seg smitte av Wallumrøds blikk, kan opplevelsen være fargerik, nyansert og overraskende innholdsrik.

Maren Ørstavik

Wooley/Rempis/ Niggenkemper/Corsano

From Wolves To Whales

AEROPHONIC

Saksophonist Dave Rempis er nok for mange mest kjent for sine ulike samarbeid med Ken Vandermark og da kanskje særlig det glitrende "freebop-and-beyond" bandet Vandermark 5, hvor han tok over for Mars Williams på slutten av 90-tallet, og siden har bidratt på hver eneste utgivelse.

Men Rempis har også, lik sin gamle samarbeidspartner, vært særdeles aktiv med selvinitierte prosjekter, blant andre kvartetten The Engines og The Rempis Percussion Quartet, hvor blant andre Ingebrigt Håker Flaten har medvirket.

Sistnevnte band var da også første utgivelse på Aerophonic Records, det artistdrevne selskapet Rempis startet for å kunne gi ut egne prosjekter, samt ha større kontroll over distribusjon og økonomi (Rempis har dermed ikke gjort noen av utgivelsene tilgjengelig på større nettbutikker, men de er å få kjøpt enten direkte fra selskapets nettside eller via en håndfull utvalgte uavhengige samarbeidspartnere).

Så langt har Rempis gitt ut åtte album på Aerophonic med like mange ulike prosjekter, duo-innspillinger med trommis Tim Daisy, en utgivelse med ren blås, en mer tradisjonell treblås, bass og trommer-trio, og så videre. De viser samlet sett en musiker med god spennvidde, og som trives like godt i nær strukturfri improvisasjon som